

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקפט

עש"ק פ' תבוא, מחרת ח"י אלול ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה

וזוגתו מרת רחל בת ר' פינחס ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"א טבת ה'תנש"א

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

וזוגתו מרת דינה רייזעל בת ר' יצחק אהרן ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"ה שבט ה'תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם ובנם

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

"וענית ואמרת": שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש! / משיחה שי"פ תבוא התש"א

זמן הגאולה

7

הקשר והשייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / פ' השבוע הזמן הנכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

אלו שלא רוצים לצנוק ואלו שיעמדו כנגדם / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניי גאולה ומשיח

כתי"ק - פרסום ראשון

14

אחד מיסודות החסידות / ציום מהגות הרבי לשיחות חודש אלול התשס"ו בנוגע לפ' תבוא

המדור "כתי"ק - פרסום ראשון"
 מוקדש לעילוי נשמת
 חי'ה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה כנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי
 נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
 ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ברך זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום שי"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
 ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום שי"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ב"ה, ליקום שיהיה כ"ק אלמניד שליח, ל"ת אבות.

א. אין הייטיקער סדרה ווערט דערציילט די מצוה פון בכורים ביינגען, וועלכע באדארפט זיין פון די בעסטע פרישע וואס עס האט אריינגעגעבען ארגוון הקדושה, הבנה והכוונה במתנה במשכנו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען א ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשטע יידישע, געבט מען האט פאר זיך גענומען וואס פון די ארבעט, און מען האט דאס געבראכט אין בית המקדש, צו באדאנקען השם יתברך פאר דער מלכה וואס ער ברוך הוא האט אריינגעגעבען אן די מצוה פון דער ערד. און די בכורים, ווינען גיט געווען ווי אנדערע קרבנות צו הארבעצען אויפן מזבח, נאר צו ארוועקגעבען ווי דעם טאג.

פון דעם לערנען מיר ארויס, אין די בייידע קצוות: אז די תבואה ופירות הארץ, וועלכע וואקסען אויס נאך דעם ווי מען האט געעקערט (געזייעט) און געטראגן די אנדערע מלאכות וועלכע ווינען פארברענען מיט י"ט וואקסען פון פירות הארץ, האט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, גיט גענומען פאר זיך, נאר געמאכט פון דעם - קדושה, מיט דעם ארוועקגעבען דאס צום טאג. וואס געוויס בייטענדיג ערוועקט זיך א מענה, אז נאך דער גאנצער האראוואניע און מיה וו מען האט אריינגעלייגט אין דעם, איז אויב אפילו מען דארף ארוועקעמען א טייל פון זיך, ארוועקגעבען אויף הייליגע צוועקען, איז פארוואס דארף דאס זיין דוקא פון די בעסטע און ענטפעט. אבער ווען מען טראכט זיך אריין אין דעם - קומט מען צו בעם געטעסער, אז די מענה קען זיין נאר, ווען עס פעלט די אמונה, אז די פרי האדמה נתח לי ה', און אזוי כתי ועונם יודי עשה לי את החיל הזה. אב נאכן אריינגעגעבען - דעם מען אז דאס איז הייפך פון אמונה פשוטה, וואס די אמונה טריט און דארף בא אלע אידען אן אויסנאם, מען דארף נאר זי ארויס-בריינגען אז זי ואל אויך ציינווירקען אין דעם טאג שעליכען לעבען.

די צווייטע ארויסלערנענג פון דער זעלבער מצוה איז, דאס וואס די פיר ווערען גיט פארברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאר זיי ווערען ארוועקגעבען צום טאג, וועלכער דארף זיין געגען זיין פון בכורים - וואס דאס באגרייט, אז אפילו דער טעם דייער געטמאך אין נכסיות, און מען פארברייטעט זיך ווי געענדיג און מען הייליגט זיך - קען מען דאס אויסניצען אין קדושה (דורך דעם וואס האט מען געגען), און דינען השם יתברך דורך עסען די פירות, אפ' אויב ווי מען דינט השי"ת מיט אנדערע קרבנות דורכ'ן פארברענען זיי אין בית המקדש, ווי א קרבן עולה און ענליכעס. און דאס איז איינע פון די יסודות חרות האשדות, דע פון די דיינען און מען הייליגט זיך ווי געענדיג און מען הייליגט זיך, נאר איין פון די דעם און בעסטע, און עסן - ביזנעס און געען דעם עסק, עס איז נאר, לעבנס פארשטענדליך, אז דער אנדער פאל פון דינען השם יתברך פאר א טיפערע צוגרייטונג צו דעם, און דער שר פון דעם איז נאך גרעסער. און אין דעם זיין, איז די מצוה פון בכורים דא אפילו בומן הגלות און אפילו בחוץ לארץ, און אויך אין א משותף וואס צווינען טאג געען, און ווען מען זאגט פון טיפערע הארצען אויף אלעס וואס מען האט, אז דאס איז וואס נתח לי ה', ווערט דאס געהייליגט, ביז דאס ניצען דאס-קען א עבודה, עבודת השם יתברך.

נא דער מצוה פון בכורים מענטשה, ווען דאס איז געווען בבית המקדש איז דאך דערנאך געווען בי מרכה אז לשנה הבאה זאל ער נאך אמאל קומען מ'עסן די מצוה בשמחה. אזוי אויך היינט, דאס באנומען און אויסניצען די נכסיות - אייגענטומטוואס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך הארלאנגט, בריינגט די נכסיה פון השם יתברך, אז אויך לשנה הבאה זאל מען דאס קענען מקיים זיין און אין א סוף גרעסערע מאס, און מיט נאך מער צופרידענקייט און שמחה, ווי און אין א סוף (שמחה ו- פירות השם) (קובץ סנה ד. חו"ב).

איז נאך, זעלבסטפארשטענדלעך, אז דער אנדער פאל פון דינען השם יתברך פאָדערט א טיפערע צוגרייטונג צו דעם, און דער שר פון דעם איז גרעסער.

און אין דעם זין, איז די מצוה פון בכורים דא אפילו בזמן הגלות און אפילו בחוץ לארץ, און אויך אין א פשוט'ן וואַכעדיקן טאָג, אז ווען מען זאָגט פון טיפן האַרצן אויף אַלץ וואָס מען האָט, אז דאָס איז נתח לי ה', ווערט דאָס געהייליקט, ביז אַז דאָס ניצן דאָס - קען ווערען אַן עבודה, עבודת השם יתברך.

המשך הפענוח בסוף עמוד 13.

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-735-5136

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechey@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

אחד מיסודות החסידות

לפנינו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ליקוט מדבריו אודות פ' תבוא מחודש אלול ה'תשט"ו (נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 390 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. די היינטיקע סדרה דערציילט וועגן דער מצוה פון ברענגען בכורים, וועלכע דארף זיין פון די בעסטע פרוכט וואָס עס האָט אַרויסגעגעבן אַרצנו הקדושה, תבנה ותכונן במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען אַן אַרץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשט-צייטיקע פירות, איידער מען האָט פאַר זיך עפעס גענומען פון פירות, און מען האָט דאָס געבראַכט אין בית המקדש, צו באַדאַנקען השם יתברך פאַר דער ברכה וואָס ער ברוך הוא האָט אַריינגעגעבן אין די פירות פון דער ערד. די בכורים זיינען ניט געווען ווי אַנדערע קרבנות, צו פאַרברענען אויפן מזבח, נאָר אַוועקגעגעבן זיי דעם כהן.

פון דעם לערנען מיר אַרויס, אין די ביידע קצוות: אַז די תבואה ופירות האַרץ, וועלכע וואַקסן אויס נאָך דעם ווי מען האָט געאַקערט און געזייט און געטאָן די אַנדערע מלאכות וועלכע זיינען פאַרבונדן מיט דאָס וואַקסן פון פירות האַרץ, האָט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, ניט גענועמן פאַר זיך, נאָר געמאַכט פון דעם - קדושה, מיט דעם אַוועקגעבן עס צום כהן. וואָס געוויס צייטנווייז דערוועקט זיך אַ טענה, אַז נאָך דער גאַנצער האָרעוואַניע און מי וואָס מען האָט אַריינגעלייגט אין דעם, אַז אויב אַפילו מען דאַרף אַוועקגעבן אַ טייל פון דעם אויף הייליקע צוועקן, איז פאַרוואָס דאַרף דאָס זיין דוקא פון די בעסטע און שענסטע? אָבער ווען מען טראַכט זיך אַריין אין דעם - קומט מען צו דעם פאַרשטאַנד, אַז די טענה קען זיין נאָר, ווען עס פעלט די אמונה אַז די פרי האדמה איז - **נתת לי ה',** און **מען מיינט** אַז כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה. אָבער נאָכן אַריינטראַכטן - זעט מען אַז דאָס איז היפך פון אמונה פשוטה, וואָס די אמונה פשוטה איז פאַראַן ביי אַלע אידן אָן אויסנאַם, מען דאַרף זי נאָר אַרויסברענגען אַז זי זאָל אויך ווירקן אין דעם טאַג-טעגלעכן לעבן.

אַ צווייטע זאַך לערנען מיר פון דער זעלבער מצוה, פון דעם וואָס די פירות ווערן ניט פאַרברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאָר זיי ווערן אַוועקגעגעבן צום כהן, וועלכער דאַרף זיי נוצן: **עסן א. ז. וו.** - ווי דער דין פון בכורים. - אַז אַפילו דער טעם'דיקער געשמאַק אין גשמיות, אויב מען גרייט זיך צו ווי געהעריק און מען הייליקט זיך, **מען ווערט אַ כהן** - קען מען דאָס אויסניצן אין קדושה (דורך **בריינגען** אין דעם בית המקדש וכו'), און דינען השם יתברך דורך עסן די פירות, אָט אזוי ווי מען דינט השי"ת מיט אַנדערע קרבנות דורכן פאַרברענען זיי אין בית המקדש, ווי אַ קרבן עולה און ענלעכעס.

און דאָס איז איינע פון די יסודות תורת החסידות, אַז מען קען דינען און מען דאַרף דינען השם יתברך, ניט נאָר בעת און דורך דאווענען און בעת און דורך לערנען תורה, נאָר אויך בשעת עסן און מיטן עסן, **בשעת דעם** טאַן עסק - ביזנעס - און מיט דעם עסק. עס

"וענית ואמרת": שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

היות שה"וענית ואמרת" בא מיהודי - שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" - מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל ● בלשון המשנה - "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" - רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה - יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש! ● זה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני"י לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז - לבטל מיד את הגלות ● משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית

א. [.] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל - אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבני, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזוהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוזן רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) - צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת - ונותנת רק הכח - לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד - כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

(1) ראה לקו"ש ח"ט ע' 245.

ולחוסוף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) - וה"כ"י מבטא את הסדר שבו זה יהי' - שדבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"זה"י כי תבוא" - אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול - הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.

(3) ספרי ריש פרשתנו.

(4) ראה סה"מ תרצ"שו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע טו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת הארזי"ל ע"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טואו"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני" לדודי ודודי לי"ו⁶ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי". וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאי (ויכולים) כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאיותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה (ה"אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰

5) שה"ש ו, ג.

6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן ב"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4.

8) לקו"ת שם.

9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר ב"מ ה'ש"ת ע' 167.

10) משלי כז, יט.

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי' עם הקב"ה, בכדי שהוא – עי" עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומז בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומז במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים עי" עשר כחות הנפש דיהודי, שע"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים"

11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רי"ש ע"ד.

12) לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף

לב.

צבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם

ידועה השיחה של כ"ק אדמו"ר (שנמסרה ונדפסה עוה"פ ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין של "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה נתבאר תפקידם של תלמידי התמימים, ונקודת הדברים – שכיון שב"עקבות משיחך" ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", יש צורך בצבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם, וזהו תפקידם של תלמידי התמימים, "חיילי בית דוד", אשר, עי" עבודתם בגילוי והפצת אור החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה) פועלים ביאת המשיח בפועל ממש.

(משיחת ליל ועש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

התייחסות ישיבת תו"ת מוסיפה עוד יותר בוודאות ד"תבוא אל הארץ"

תלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ("התאחרות משיחך שמתאחר לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"), כדברי המדרש: "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, וכתוב בתרי" ברוך ה' לעולם אמן ואמן", אשר, מלחמה זו נעשית עי" גילוי אור החסידות (גילוי האור דמשיח בן דוד), וחיזוק האמונה בגאולה השלימה עי" משיח צדקנו [. . .]. ונמצא, שהתייחסות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול מוסיפה עוד יותר בבירור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ. . . וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לע"ז הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך פענוח הכתי"ק מעמוד 15:

ביי דער מצוה פון בכורים כפשוטה, ווען דאָס איז געווען בבית המקדש, איז דאָך דערנאָך געווען די ברכה אַז לשנה הבאה זאָל ער נאָכאַמאָל מקיים זיין די מצוה בשמחה, אַזוי אויך היינט, דאָס באַנוצן און אויסניצן די נכסים - איינגנטום - וואָס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך פאַרלאַנגט, ברענגט די ברכה פון השם יתברך, אַז אויך לשנה הבאה זאָל מען דאָס קענען מקיים זיין און אין אַ פּיל גרעסערער מאָס, און מיט נאָך מער צופּרידנקייט און שמחה, וואָרום עס דאַרף דאָך זיין - מעלין בקודש.

אלו שלא רוצים לצעוק ואלו שיעמדו כנגדם

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה) ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק' ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) - שזה הולך על הפעולה שלו - ההתייחסות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" - אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" -

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם, וזה נקרא "מלחמת בית דוד" - הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

הענין ד"תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – אינו נתון לבחירת האדם

בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי': בכלל אומרים ש"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "ובחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שיהי' "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהכוונה היא שעבודת האדם תהי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אומרת, שמיד לאחר הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחר ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אומר הפסוק בפשטות, הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ!" (משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחדש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה נמש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הן בחכמה וחכם בינה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

14) ראה ב"י אור"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שר"ע אדה"ז שם ס"ב.

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבניתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה'זענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאיין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי?"!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה'זענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה'זענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה'זענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה'זענעק אל ה"מ¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו ג'"]

17) נחמ" ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כז, ז.

עבודת בני"ג לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני"ג לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם²⁶ רק בכדי להעלות את בני"ג למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבני"ג יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני"ג מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני"ג הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

(24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(25) משנה סוף יומא.

(26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

ויוציאונו ביד חזקה גו' ויביאונו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת", עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"קראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצוננו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי ל(פעול שהקב"ה י)בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבני"ג כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את

(20) ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

(22) אבות פ"ב מ"ד.

(23) ראה ברכות ג, סע"א.

מוקדש לע"ג אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

התמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"

[. .] בהמצאנו בחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שתהי' לגלות "אריכות ימים" ר"ל...

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?!]

ישנה ההוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם **מחרפים** "עקבות משיחך".

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישיפיעו גם על בני"ג שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגדים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר נטע אורי ע"ה ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ר משה באר ע"ה ולע"ג ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת **חיי** רחל בת **שפירנצא שנאל** ולזכות כל בני משפחתיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ. . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא "וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דאזה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

(א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אזפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴. . לעבדו שכם אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמנות ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

(ב) גם בשביל בני"י – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דאזה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - מוגה)

28) כז, ת.

29) פרש"י ע"ה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחרון בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות ושי"פ ורא" שנה זו).

31) ישע"י סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צפני" ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

34) ראב"ע שם, ה. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

35) ישע"י שם, כב (סיום וחותרם ההפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות צפ"ד ואלך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישנה" כו'. אמנם, ה"אחישנה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישנה" – אינו אלא ביחס להסתר איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעליותא.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיינו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

2) ראה זח"ב סג, ב, פח, א.

3) שלה" חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצ"ב, א).

4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי זקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש

צורך בנתינת-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"י למדריכם של החסידים.

7) אבות פ"א מ"ז.

8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח"י את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"י בשעיהו"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. אור"ת לה"מ ד, סע"ג ואילך).

9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה. . חזרו וגזרו על אוריה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

(* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזוהי"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל מהשגה אלקית, אי"ז דאס דער אמת'ער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א י"ן).

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, לאחרי ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו'"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובשלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

13 פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.
14 מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג' ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.
15 ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.
16 עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.
17 רמב"ן שם.
18 ל' הכתוב –ירמי' לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – שההליכה לארץ ישראל (שע"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחרי כו"כ מאות שנים.

10 כו, ב.
11 כז, ב-ח.
12 שם, יב.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי – יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, ותיכף ומיד – "תבוא אל הארץ. . וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"יתפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – שלאחרי גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

19 פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופו. של"ה סוף פרשתנו (שפר, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.
20 ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.
21 להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני' ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לוח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד" – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.
22 לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178

178 ואילך.
23 גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האיזנו. ובכ"מ). ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד לבעש"ט – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' הכתר (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) "דע מאין באת", "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".
24 ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.
25 אגה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).
26 ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.
27 תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע' 35. וש"נ.